Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige?

Da ovenstaaende Spørgsmaal saa ofte er bleven opkastet, ville vi her i Korthed søge at besvare samme, for at desto Flere kunne blive bekjendte med vor Tro angaaende Prophetiernes Opfyldelse; hvorfor vi ville benytte den hellige Skrift, Bibelen, som Grundlag for vor Beviisførelse, da den er almindelig anerkjendt for at være de Christnes Rettesnor.

Læren om „Guds Riges Oprettelse og Israels Indsamling i de sidste Dage" er ingenlunde et nyt og forhen ukjendt Lærdomspunkt, men derimod eet, hvormed Fortidens Propheter og Hellige vare vel bekjendte, og som oplivede deres Haab, naar de med Troens Oie skuede hen til den Tid, da Guds Rige skulde opreises paa Jorden, for aldrig mere at udryddes, (Daniel 2, 44.) Israel gjenindsættes i deres Arvelande, og de Troende udsamles fra Nationerne for at opbygge Zion, eller det nye Jerusalem.

Den hellige Skrift lærer os, at naar Himmelens Gud har villet udføre en eller anden Gjerning paa Jorden, har han altid først ved Aabenbaring og Englesendelse kaldet en Mand, tilkjendegivet ham sin Villie og sine Hensigter og overdraget ham det vigtige Hverv at underrette og advare Jordens Beboere, eller den Deel af samme, det gjaldt, thi „den Herre, skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne." (Amos 3, 7.)

Alle Christne forvente, at Herren skal komme til Doms, og at de Onde og Ugudelige skulle udryddes; men formedelst traditionelle Begreber og Skrifternes Forvendelse troe de ikke, at han først vil advare Jordens Beboere derom, og ligesom i Noe Dage og i Loths Dage berede et Sted, hvortil de, som agte paa Advarslen, kunne flye, for at undgaae Plagerne og Straffedommene, der skulle rense Jorden. (See Aab. 16de og følgende Capitler.)

De Sidste-Dages Hellige derimod troe paa Prophetiernes bogstavelige Opfyldelse; de troe, at den Herre Gud er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og at Alt, hvad han har talet, skal visseligen skee. De troe, at Herren ikke vil handle anderledes i de sidste Dage, end naar han i forrige Dage viste sin store Almagt og gik i Rette med Menneskenes Børn. Saaledes see vi, at han, førend Syndfloden udryddede Menneskeslægten paa Faa nær,

kaldte paa Noa, bød ham at prædike Omvendelse for den faldne og afvegne Slægt, og forkynde for dem, hvad han agtede at gjøre, dersom de forkastede Budskabet om Omvendelse og Frelse. Vi have Alle læst om Følgerne for hiin Slægt, som foragtede, forhaanede og latterliggjorde den Plan, hvorved de kunde være blevne frelste og have undgaaet Ødelæggelsen. Ligeledes have vi læst om, hvorledes det gik Sodomas og Gomorras Indvaanere, der ikke vilde omvende sig ved Loths Prædiken, men trodsede Gud i deres Ryggesløshed og omkom.

Vi see af disse og flere lignende Exempler, som det er overflødigt at opregne, at endskjøndt Gud er en naadig og barmhjertig Gud mod dem, som elske ham og lyde hans Bud, er han han dog en retfærdig og nidkjær Gud, der straffer dem, som ere ulydige, og som overtræde hans Bud, enten det er enkelte Individer, enkelte Nationer, eller den ganske Verden. Herren har ikke sparet Menneskene, fordi der vare mange, som syndede; men han har altid beredt et Tilflugtssted for de Troende og Retfærdige, (om det ogsaa blot var faa Sjæle) inden han lod Retfærdighedens hevnende Sværd ramme de Vantroe, Gjenstridige og Ugudelige.

Christus siger: „Ligesom Noe Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være; eller ligesom det skete i Noe Dage, saa skal det og skee i Menneskens Søns Dage osv." (Matth. 24, 37. Luc. 17, 26.) Intet Sprog kunde tydeligere betegne, hvorledes det skal være, eller hvad der skal skee ved, eller næst før Christi anden Tilkommelse; det skal skee ligesom i Noe Dage. En Mand maa opreises med Fuldmagt til at prædike og bemyndige Andre til at prædike Omvendelse, de Troende maae uddrage og indsamles til Tilflugtsstedet, og Alle maae advares om, hvad der forestaaer. Efter Advarslen kommer Ødelæggelsen. Skete det ikke saa i Noe Dage? Jo, vissseligen. Skete Ødelæggelsen uden foregaaende Advarsel og Prædiken? Nei! Hvem bleve frelste? Den retfærdige Noa og hans Familie, som troede! Hvem omkom? Hele den øvrige Menneskeslægt, som forkastede den tilbudte Frelse, thi de vilde ikke omvende sig til Gud og leve.

Christus siger ogsaa, da han taler om, hvad der skal skee i de sidste Dage: „Rigets Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." (Matth. 24, 14.) Hvad skal prædikes? Rigets Evangelium! Hvor skal det prædikes? I den ganske Verden! Hvorfor skal det prædikes? Til et Vidnesbyrd for alle Folk! Hvad følger saa? Enden! Vi ville kortelig berøre ethvert af disse Spørgsmaal.

Rigets Evangelium skulde prædikes. Hvorledes lød det fra Christi og hans Disciples Læber? „Omvender Eder og troer." „Hvo, der troer og bliver døbt, skal blive frelst; og hvo, der ikke troer, skal fordømmes." „Omvender Eder og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." Hvem er bemyndiget til at prædike Rigets Evangelium? Christus selv paatog sig ikke denne Myndighed, men var kaldet af Faderen, Apostlerne vare kaldte af ham; og „Ingen tager sig den Ære at være en Præst, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Altsaa Troen kommer ved Hørelse; Hørelsen skeer ved Guds Ord; men hvorledes skulle de prædike, uden de ere kaldte og udsendte? Vi troe derfor, at naar den bestemte Tid var kommen til Rigets Grundlæggelse, kaldte Gud paa Joseph Smith ved Aabenbaring og Englesendelse, opreiste ham til at være en Prophet for denne Slægt og bemyndigede ham til at organisere Guds Kirke og Rige; paalagde ham

derfor Apostelskabet og gav ham Fuldmagt til at kalde og ordinere andre Mænd og udsende dem til at prædike Evangeliet som et Vidnesbyrd for alle Folk, indsamle de Troende og forberede dem til Christi anden Tilkommelse, da Enden skal komme. Hvad skal der da blive Ende paa? Synd og Ugudelighed eller Verden; thi ligesom det skete i Noe Dage, saa skal det skee ved Menneskens Søns Tilkommelse. Verden eller de Onde og Ugudelige omkom, idet Vandsloden rensede Jorden; og saaledes skal det skee ved Christi anden Tilkommelse: Jorden skal renses ved Herrens retfærdige Straffedomme og ved Ild; og Ingen, undtagen de Retfærdige, skulle bestaae.

Paa den ene Side see vi altsaa Guds Godhed og Barmhjertighed, idet han advarer Jordens Beboere ved at opreise Propheter og Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere til at prædike Rigets Evangelium, for at de, som ville, kunne omvende sig og blive frelste; paa den anden Side see vi Guds Hellighed og Retfærdighed, idet han haandhæver sit Ord og opfylder, hvad han har lovet; thi visseligen skulle baade hans Forjættelser og Trusler skee; de ere sande og trofaste.

Kaste vi Blikket omkring os, ville vi i Sandhed finde, at Verden er nedsunken i det Onde, og at Apostelen Pauli Propheti gaaer i Opfyldelse, naar han siger, at „i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.“ Der skulde efter denne Skildring ikke findes megen sand Gudsfrygt, men alene et Skin deraf; idet dens Kraft skulde fornegtes. Undersøge vi nu de mangfoldige Samfund, som findes paa Jorden, saa ville vi erfare, at de alle fornegte det sande Evangelium, baade med Hensyn til Skikke, Embedsmænd, Gaver og Kræfter. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, samt Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Naadegave, som er Begyndelseslæren af Christi Evangelium, hverken læres eller udøves i deres oprindelige Reenhed eller Betydning; de nødvendige Embeder og Embedsmænd, som Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere som Christus indsatte i sin Kirke til sammes Opbyggelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, findes ikke længere og ere afskaffede; den Hellig-Aands Kræfter og Gaver, som Aabenbaring, Inspiration, Prophéti, Helbredelse osv. lades haant om, og bespottes, og man lærer, at de ere unødvendige, endskjøndt Christus siger, at saadanne Tegn skulle følge dem, som troe. Korteligen: man har forandret Skikkene, brudt Lovene og gjort den evige Pagt til Intet.

Sammenligner man Aanden i Christi Kirke, hvorledes den forenede Alle til Brødre og Søstre, og at Christus udtrykkelig sagde, at hans Kirke skulde kjendes paa den indbyrdes Kjærlighed og Enighed, med den Aand, som raader i Verden, hvilken, istedetfor at sammenføie, har adsplittet Menneskene i hundredeviis af Samfund, indbyrdes uenige baade i religieus og politisk Henseende, tilladende alle Slags Laster og Ugudeligheder ustraffede at gaae i Svang, udgydende hverandres Blod i strømmeviis efter enkelte Ærgjerriges Indfald og Luner, saa maa man i Sandhed forundres over, at tilsyneladende gode og fornuftige Mænd og Qvinder kunne lade sig indbilde, at disse forskjellige Samfund, de ere Medlemmer af, og som i Troesbekjendelserne kaldes: den hellige almindelige

Kirke, kunne være Christi Kirke; men saa stor er Vanens Magt, og Virkningen af Opdragelse i forvendte Begreber.

Herren har i Johannis Aabenbaring givet os en mærkværdig Beskrivelse over de to hinanden modsatte Kirker. Den ene, eller hans Kirke, beskrives som en Qvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner. Og hun var frugtsommelig, og skreg i Barnsnød, under Fødsels-Veer. Og hun fødte et Drengebarn, (Præstedømmet) som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspiir; og hendes Barn blev bortrykt til Gud og hans Throne. Og Qvinden flyede i Ørken, hvor hun haver et Sted, beredt af Gud, hvor hun skulde ernæres en vis bestemt Tid. Og Dragen skød af sin Mund efter Qvinden Vand, som en Strøm, for at bortskylle hende med Strømmen. Og Jorden kom Qvinden til Hjælp, og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

Den anden, eller den store almindelige Kirke, som skulde raade i Verden, lignes ved „en stor Skjøge," der sidder paa de mange Vande, (som betyde Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal) med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Viin. Og denne Qvinde beskrives som siddende paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed: Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden. Og jeg saae Qvinden drukken af de Helliges Blod, og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, siger Johannes, der jeg saae hende, med en stor Forundring. Og af hendes Horeries giftige Viin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde."

„Fordi hun siger i sit Hjerte: jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see: derfor skulle hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende, osv."

I den første Qvinde gjenkjende vi den af Herren stiftede Kirke, hans Brud, som havde Solens Glands, Maanens Klarhed og om hendes Pande de 12 Stjerner, eller styrende Apostler. Denne Kirke blev dreven ud i Ørken, ud fra Verden, efter at Gud tog Drengebarnet, eller Præstedømmet til sig; og Enhver, som er noget bekjendt med Kirkehistorien, veed, at Apostlerne og de første Hellige bleve udryddede, og den sande Kirke fandtes ikke længere, eller som Herren siger, blev dreven ud i Ørken fra Slangens Aasyn.

Johannes saae i Synet en anden Kirke fremstaae, som Herren fremstiller under Billedet af en Skjøge, thi hun var ikke den rette Brud, men anmassede sig dennes Plads, og tiltvang sig ved Vold og Magt, rasende med et blodtørstigt Dyrs Vildhed, Herredømmet over Stammer, Tungemaal og Folk; og af det gyldne Bæger, fuldt af hendes Horeries urene Viin (forvendte Lærdomme) gav hun alle Nationer at drikke, og de bleve drukne. Kirkehistorien stadfæster Rigtigheden af alle disse figurlige Fremstillinger. Hvilken Samvittighedstvang og Undertrykkelse har ikke herstet paa Jorden siden den første Menighed blev udryddet; hvilke Strømme af Blod ere ikke flydte paa Grund af Intolerance og Bigotteri, og hvilken Forstyrrelse i religieus og politisk Henseende er ikke bleven bevirket ved det store Affald fra det op-

rindelige Monster. Stolt og opblæst af sin Fremgang og sit store Herredømme siger den falske Kirke: „jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see;" men hvad siger Herren: „derfor skal hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild."

Spørge vi nu: skal den sande Kirke, den rette Brud, for stedse være forjagen ud i Ørken? Nei, svarer Aabenbaringen, kun en vis bestemt Tid. Den skal komme frem igjen. Herren skal atter igjen forbarme sig over sin Ungdomsbrud, som en Tid syntes at være forladt (see Esaias 54; 62.) Hun skal igjen føde Børn, og hendes adspredte Børn skulle indsamles, og hun skal komme frem ud af Ørken, deilig som Maanen, skinnende som Solen, og forfærdelig som en Hær under Bannere. (See Herrens Ord til Aabenbareren Joseph, Pagtens Bog Side 29.)

Forberedelsen til dette store Værk i de sidste Dage er begyndt; Kirken er gjenorganiseret; dens Børn indsamles, adlydende Røsten: „Gaaer ud fra Babylon, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu." (Aabenb. 18, 4.)

Engelen har bragt det evige Evangelium, som skal forkyndes for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; og Røsten lyder: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." (Aab. 14, 6. 7.)

De sidste Dages Hellige troe, at det er nødvendigt at adlyde Guds Bud, derfor udsamles de fra Nationerne; de troe, at Tiden nærmer sig til Opfyldelsen af Herrens Trusler; de troe, at svare Trængsler skulle komme over Jordens Nationer: Krige, Pestilentser, Jordskjælv, Hunger, Nød og Død. Det er ikke alene for at undflye disse Plager, at de drage ud efter Herrens Befaling, men ogsaa at berede sig til Herrens Tilkommelse, til Brudgommens Nadvere, da han skal komme at annamme sin Brud, Kirken; og Herren har beredt et Sted for dem i det fjerne Vestenland, i Klippebjergenes Dale, hvor de kunne boe i Klippekamrene, den Stund, Vreden varer; thi Hærskarernes Herre skal gaae i Rette med Jordens Nationer, derfor skal „Rigets Evangelium prædikes som et Vidnesbyrd for alle Folk." Og „ligesom det var i Noe Dage, saa skal det og være i Christi Tilkommelse;" først Prædiken og Indsamlingen, siden Straffedommene, eller Verdens Ende, det er: de Ondes Udryddelse.

Herren siger ved Aabenbareren Joseph Smith i 1ste Stykke af Lærdommens og Pagtens Bog, Side 1—4:

„Hører, o I Folk af min Kirke, siger hans Røst, som boer i det Høie, og hvis Øine ere over alle Mennesker; ja sandelig siger jeg, hører, I Folk langt borte, og I, som ere paa Øerne i Havet, lytter tilsammen; thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og Ingen kan undgaae, og der er intet Øie, som jo skal see, ei heller er der noget Øre, som jo skal høre, eller Hjerte, som jo skal gjennemtrænges; og de Ulydige skulle vorde gjennemstungne af megen Sorg; thi deres Ugudeligheder skulle udtales ovenpaa Husene, og deres hemmelige Gjerninger skulle aabenbares; og Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage, og de skulle gaae frem, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem.

See, dette er min Magt og mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem

at kundgjøre for Eder, o I Jordens Indvaanere, derfor frygter og skjælver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har bebudet i dem, skal blive fuldbyrdet. Og sandelig siger jeg Eder, at de, der gaae ud og bære disse Tidender til Jordens Indvaanere, dem er givet Magt til at binde de Vantroe og Gjenstridige baade paa Jorden og i Himmelen, ja sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udøses uden Maal over de Ugudelige; indtil den Dag, da Herren skal komme at gjengjelde ethvert Menneske efter sine Gjerninger, og tilmaale ethvert Menneske efter det Maal, hvormed det har tilmaalet sine Medmennesker.

Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at Alle kan høre, som vil høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, og Herrens Vrede er optændt, og hans Sværd er drukkent i Himmelen, og det skal falde paa dem, som boe paa Jorden; og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ei heller hans Tjeneres Røst, ei heller give Agt paa Propheternes og Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket, thi de ere afvegne fra mine Skikke, og have gjort min evige Pagt til Intet; de søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vei, og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen en Afguds Væsen, der vorder gammel og skal forgaae i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

Hvorfor jeg Herren, som kjendte de Ulykker, der skulde komme over Jorderige, kaldte min Tjener Joseph Smith; og talede til ham fra Himmelen og gav ham Befalinger, og gav ligeledes Befalinger til Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Propheterne: De Skrøbelige af denne Verden skulle opstaae og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle raadføre sig med deres Medmennesker, eller forlade sig paa en Arm af Kjød, men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens den Verdens Frelsers Navn, og at Tro maatte tiltage paa Jorden; at min evige Pagt maatte blive oprettet; at mit Evangelies Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og de Enfoldige indtil Jordens Ender og for Konger og Regenter.

See, jeg er Gud, og har talet det; disse Befalinger ere af mig og bleve givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte komme til at forstaae, og at dersom de fore vild, det da maatte tilkjendegives dem; og at saafremt de søgte Viisdom, de maatte blive underviiste; og at dersom de syndede, de maatte blive revsede, at de maatte omvende sig; og at saafremt de vare ydmyge, de maatte gjøres stærke, og blive velsignede fra det Høie, og erholde Kundskab fra Tid til anden. Og at min Tjener Joseph Smith, efter at have modtaget de Nephiters Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog af Guds Naade formedelst Guds Kraft; og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet, og ikke enkeltviis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivelse; alligevel, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger den Herre Zebaoth.

Og atter, sandelig siger jeg Eder, o I Jordens Indvaanere, jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for alt Kjød; thi jeg anseer ikke Personer, og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hasteligen. Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredømme, som og Herren skal have Magt over sine Hellige, og skal regjere midt iblandt dem, og skal komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumea eller Verden.

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Prophetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, og jeg undskylder mig ikke; og endskjøndt Himmelen og Jorden forgaaer, skal mit Ord dog ikke forgaae, men Alt skal vorde opfyldt, enten ved min egen Røst, eller ved mine Tjeneres Røst, det er det samme; thi see og giv Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaaer evindeligen. Amen."

Om Nogen monne spørge: Hvorledes skulle vi faae at vide, om dette Værk er af Gud? saa svare vi: Ransager de hellige Skrifter, beder Gud om hans Aands Oplysning, adlyder Evangeliets Grundsætninger, troer, omvender Eder og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Synderness Forladelse, og I skulle faae Guds Aands levende Vidnesbyrd; thi Christus sagde: „Omvender Eder og troer Rigets Evangelium;" og den, som vilde gjøre dette, hvilket han sagde var Faderens Villie, skulde erfare, om Lærdommen var af Gud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Emigrations-Sparefondet. Vi have med sand Glæde og Tilfredshed erfaret, at de Hellige i de forskjellige Conferencer have taget fat paa Udøvelsen af det Raad, som nylig er givet, nemlig at sammenspare til deres Emigration, eller Udfrielse. Vi haabe, at Rigtigheden af dette Princip maa opfattes og sættes i Udøvelse af ethvert Medlem i Kirken, og at de ikke lade sig afskrække derfra, om end deres timelige Stilling ikke altid gjør det muligt for dem at sammenspare noget Betydeligt. De bør ikke ringeagte Skillinger eller Halvskillinger i et saadant Øiemed; thi Erfaring vil lære dem, at Gud vil velsigne deres Bestræbelser, dersom de gjøre, hvad de kunne; og Gud vilde aldrig have givet et saadant Raad til sine Hellige, om det ikke havde været godt og gavnligt for dem. De, som endnu ikke have lagt Haand paa Værket, raade vi at begynde strax, thi Tiden er kostbar, den ruller hen over vore Hoveder, inden vi blive det vaer, og Opsættelse er Tidstyveri, samt bærer bittre Frugter. Forøvrigt vide vi ikke hvad vi kunne udrette, forend vi tage fat paa en Gjerning; ved Herrens Hjælp formaae vi alle Ting, han raader os til.

Vi maae erindre, at Israels Indsamling er en praktisk Gjerning, som Enhver af os maae tage virksom Deel i, hver efter vor Stilling, dersom den skal vorde udført. Det er naturligt, at vi for at kunne udføre vore Pligter i denne Henseende, saavel som i alle andre, maae have Tro paa Gud og Tillid til hans Forjættelser;

men denne Tro og Tillid maa være sand og levende; den maa vise sig i vore Gjerninger; i modsat Fald er vor Tro og Tillid falsk og blind og udretter ingen Ting. Vi maae altsaa have Tro paa, at vi skulle blive indsamlede; men vi maae ikke troe, at dette vil skee aldeles uden vor egen Medvirkning; tvertimod: Gud vil, at vi skulle vise vor Tro ved vore egne Bestræbelser, lad dem efter Omstændighederne udrette Meget eller Lidet, og at vi skulle lægge for Dagen, at vi sætte Priis paa at vorde udfriede fra Babylon. Naar vi have gjort hvad vi kunne, vil Herren gjøre Resten; thi han er trofast og sanddru. Lader os derfor erindre Jesu Ord: „Ikke Enhver, som siger: Herre, Herre, skal indgaae i Guds Rige, men den, som gjør Faderens Villie."

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

Velsignet være Mindet af min Fader, Amron, og af hans Fader, Pithom, og af hans Fader, Zalapheel! Jeg har bygget deres Gravsted; jeg har salvet det, besprængt det med Vellugt og beseglet det med Osarsiphs Segl. Dragen, Falken og Krokodillen, *) skulle vogte det for Menneskehaand. Det skal bevares i ti Tusinde Aar. Ægypten skal blive Støv og Aske, og igjen skal den vorde herlig; atter skal Ægypten blive Støv og Aske; igjen skal den vorde iført sin Purpur og svinge Scepteret over Landet, fra det stormfulde og stedse bølgende Hav i Norden indtil Høiene, hvor Solen skuer ned paa Æthiopiens Krystalgrotter og bundløse Guldminer, og Maanen besaaer Jorden med Opaler og Smaragder; og atter skal Ægypten vorde Støv og Aske, uden at Menneskets Haand skal bryde den tredobbelte Vagts Segl paa mine Fædres Gravsted.

I Kisten, som indeholder Mumien **) af min Herre og ærede Fader, Amron, har jeg lagt Papyrusrullen, som fortæller om hans Søns Skjebne i mit Fødelands skrækkelige Tildragelser. Det er ikke skrevet for nogen Dødeligs Øie; men naar ti Tusinde Aar ere svundne hen over Gravene som en Drøm, og Ægyptens Viismænd og Krigere, Præster og Konger, hvilke vor kjærlige Omhu indbalsamerede, skulle komme ud af deres Hvilesteder, og deres udødelige Lemmer frigjøres fra Svøbet af Silkemantlerne, zirede med indvirkede Viisdomsord og gyldne Baldyring, en værdig Beklædning og Opbevarelse for de hellige og navnkundige Mænd, som atter skulle skue Solen og fryde sig i de tilkommende Dages Herlighed, og føre Jordens Nationer til Viisdommens Orakler, — da skal jeg sidde under Udødelighedens Lotustræ ved Nilens Bredder iblandt mine Forfædre og Børn, indtil hundrede Led, og læse Optegnelserne om vor Berømthed og vore Ulykker.

— — — — — — — —

Jeg sad i mit Telt om Aftenen paa en af hine yndige Dage, Vaarens Forløbere i vort mageløse Land, da min Rolighed blev forstyrret ved Efterretningen om, at en stor Gjæring var begyndt iblandt Slaverne, som arbeidede paa Markerne.

*) Dyr, anseete som hellige og som Sindbilleder paa Guddomme hos Ægypterne.

**) Et balsameret og tørret Lig.

Jeg lyttede med Ringeagt til den Idee, at hine trællefødte Lastdyr, hine Dyrkere af vore Jorder, hine Brændehuggere og Vandbærere, de fornedrede Hebræere, kunde løfte deres Øine imod Ægyptens glindsende Landser. Som General over den fjerde Armee i vort berømte Rige, de gyldne Skjolddragere Armee, som havde beseiret alle Stammerne i Nubien og Ethiopien, fra Ørkenens Rand indtil den høieste Bjergkjede, der danner Verdens Belte, behøvede jeg blot et Ord fra Thronens Fod, fra Kongen, Sønnen af hundrede Konger, for at knuse Oprørets Sønner, ligesom Ørkenens Myrer, eller adsprede dem vidt, ligesom Ovnens Aske, til alle Himmelens Hjørner. Jeg havde nylig bragt Armeen tilbage fra vor Erobring. Den laae nu leiret foran mig, et prægtigt Skue, udspredende sig, saa langt Øiet kunde naae, med sit Bytte, sine Krigsfanger, og en Skov af flagrende og brogetfarvede Bannere, fraevne Bjergstammernes med diamantbeprydede Turbaner bedækkede Konger. Zaraph, den gamle Fyrste over Beboerne af den østlige Oase*) — hiin Plet med levende Kilder, fremstydende som en grøn Ø i det brændende Sandocean, aldrig betraadt af Mennnesket, og hvis Grændser udgjøres af Kanten af den runde Himmelhvælving — sad ved min Fod, bunden med en Solstraale. Han var den tappreste af vore Fjender og i Spidsen for den tappreste Stamme, men hvo kunde modstaae de ægyptiske Skjolddragere? Hans Ryttere bleve kastede overende, hans Telt lagt i Aske, og den med Kobberspids forsynede Landse var som en Pileqvist i et Barns Hænder. Fuld af foragtelig Harme spurgte jeg min kongelige Fange, hvad han tænkte om hine Hebræeres Forhaabninger til at bryde deres Lænker.

„Der er intet Haab for dem, menneskeligviis anskuet," sagde den gamle Mand, „medens saadan en Armee, som den foran os, ligger færdig til at fortære dem, ligesom Flammen fortærer Avnerne paa Tærskegulvet."

Men han udtalte Ordene med en Høitidelighed, lidet passende til min Haan, hvorfor jeg atter tiltalte ham.

„Intet Haab efter menneskelig Anskuelse," sagde jeg, „Fyrste af Oasen Zophir? Og hvad andet Haab have de? Ere de Magier? Kunne de fremkalde Aanderne fra Ilden og Vandet? Kunne de bringe Tordenen og Hagelen til at stride for sig? Kunne de formaae den store Gud Apis til, med sine Horn, at drive sit Folk ud i Vesterhavets dybe Bølger?"

Zaraph var taus med Øiet vendt opad i rolig Henrykkelse, som om han stirrede ind i de høieste Himle, og saae mere med Sjælens Øie, end med Legemets.

„Mægtige Høvding over de Mægtige," sagde han tilsidst, bøiende sin gamle Pande for mig, „uovervindelige Kriger, een af de begunstigede Piller for Mizraims evige Throne, hvorledes skal din Tjener aabne Alderdommens trætte Læber foran Kraftens og Viisdommens Søn?"

Jeg ærede den gamle Mand for hans Tapperhed og hans Aar, og tagende ham ved Haanden, bad jeg ham at tale alt det, som laae paa hans Sind.

„Fyrste," sagde han, „jeg er idag 90 Aar gammel, og det er ikke fra Læberne af den, som længes efter at vorde taus for stedse, at Løgnens Ord skulde flyde. Men De er Kriger og kan ikke kjende Frygt; De er en Viis og maa elske Sandheden. Lad derfor Sandhed vorde sagt. Ægyptens onde Dag er forhaanden."

Ufrivillig blottede jeg til Hælvten min

*) Saa kaldes en frugtbar, grøn Egn i Sandørkenen, og er ligesom en Ø i Sandhavet.

krumme Sabel. Foragt for Slaverne, som aldrig burde vovet at løfte sine Øine fra Ægyptens Støv, og tillige Harme over min Fanges Dumbristighed, der kunde saaledes fornærme et Rige i dets Storhed — et Rige, saa gammelt som Stjernerne og saa uforgjængeligt som Jordens Grundvolde, lynede fra mine Øine og frembragte en Skjælven i mine Lemmer; men erindrende, at Ægyptens Love beskyttede en Fange, qvalte jeg, endskjøndt ugjerne, min Vrede, stødte det halvt udtrukne Sværd tilbage i Skeden, og bød den Gamle at fuldende det Hele af sin Oprørstale.

Oldingen saae min Vrede, og bøiende sin Turban tre Gange til Jorden, fortsatte han med uforandret Røst:

„Lad min Herres Villie skee med hans Tjener, men som det er hans Befaling, at jeg skal tale Sandheden, saa skal Sandheden vorde talt. Zaraphs Forfædre — maae de hvile i Sjernernes Skygge indtil den sidste Morgens Lys kalder dem til Herlighed! — vare Herskere over Beboerne i Bjergene, hiinsides Arabiens Sandørken. Der tilbade de de lysende Himmellegemer. Men en Fremmed (Abraham) kom iblandt dem; han var fra den anden Side Euphrates, en gammel Mand, som besad stor Formue og ypperlig Viisdom. Han var riig paa Qvæghjorde og Faareflokke, alligevel lode vi ham være i Fred. Han udtrykte uforbeholdent sin Harme over vore Altere, alligevel hævedes ingen Landse imod ham. Han erklærede, at den Tid skulde komme, da vore Altere skulde nedstyrtes, vore Telte lægges i Aske, og vor Stamme adspredes ligesom Bladene paa Daddelpalmen, naar Frugten er affalden."

„Og var der ingen Kriger iblandt Eder," udbrød jeg, „som kunde ihjelslaae Forkynderen af disse onde Tidender?"

„Alle vare Krigere iblandt os," gjenmælede den Gamle med et Blik, som paamindede mig om hans Aasyn, da jeg saae ham kjæmpe i Spidsen for sine vilde Ryttere, „men der var en Magt, der omgav den Fremmede, som afvæbnede vor grumme Vrede. Han fortalte os om Ting, som langt overgaaer den menneskelige Tanke, om Himlenes og Jordens Begyndelse, om den Lyksalighed, hvori vore første Fædre levede — elskelige som Himmelens Aander, og rene som Duggen, førend den rødmer i Morgendæmringen — Jordens Overherrer, kronede med mere end Jordens Kongers Guld og Juveler, kronede med uovertræffelig Skjønhed, evig Ungdom, ufordunklet Viisdom, Arvinger til Herligheder, i Sammenligning med hvilke Fuldmaanen i sin Midnatsglands og Solen i sin Middagsstyrke er bleg. Mine Fædres Altere bleve nedstyrtede af ham; vore Viismænds Viisdom blev vendt til Daarlighed ved hans mægtige Ord. Alle forundrede sig, Mange tilbade, og Nogle fulgte hans Fodtrin over Landets Grændser. Vi vilde have gjort ham til vor Konge, men han erklærede, at han var en Pilegrim, som skulde drage fra Land til Land og forkynde om de forbifarne og tilkommende Tiders Hemmeligheder, indtil han tilsidst naaede det Sted, (Canaan) hvor hans Vandring skulde være fuldendt. Han skulde der blive Fader til en Nation, talrig som Skovens Blade, mægtig som Stormene i Ørkenen, og herlig som Himmelens Stjerner."

Den gamle Araber vedblev at bevæge sine Læber i taus Bøn med opløftede Hænder og med de dunkle Øine vendte opad, som om han saae nogen af hine nedstigende Skikkelser, i hvilke Guderne engang besøgte vore Fædre. Det var umuligt at see paa ham uden Ærbødighed; og jeg følte en hellig Rædsel gjennembæve mig, paa Grund af den sølvhaarede Enthusiasts høitidelige Alvor. Men skulde jeg, en Høvding over Krigere, overvældes af Slavers Overtro?

„Fyrste," sagde jeg efter en kort Taus-

hed, „Eders Land er Hjemmet for de sælsomme Ting. Manden var en Chaldæer; han var en Troldkarl, som forhexede Eders Landser. Her vilde man ikke været saa villig til at lægge sit Øre til, og følgelig ikke saa let bedragen. Dersom Slaverne have gjort Oprør, maae de straffes derfor; dersom deres Hexemestere søge til at vildlede dem, maae de først overbevises derom ved vore Vises Visdom, og siden lide den Død, de fortjene."

Vor Samtale blev afbrudt ved Lyden af Hestetrampen af en sig nærmende Ryttertrop. Klangen af Slagene paa deres Skjolde og Stødene i deres Trompeter forkyndte et Sendebud fra Kongen. En kongelig Kammerherre var Bringeren af Kongens Budskab, som var indlagt i dets purpurne Kapsel. Det var en Ordre at marschere direkte til Memphis. Den gamle Fyrste fra Oasen kastede et Sorgens Blik omkring sig, da jeg læste Orderen, medens jeg smilede for mig selv over, at hans Spaadom skulde komme til at slaae feil. „Ikke for mig selv er jeg bedrøvet, mægtige Høvding!" sagde han, „men for min Herre Pharao, i hvis Hænder hans Folks Liv er; ikke for Hebræernes oprørske Sønner, men for Ægyptens vise, rige og lykkelige Sønner."

Armeens Trompeter gjentoge nu Signalerne til ufortøvet Afmarsch. Jeg besteg min Stridshest og var ifærd med at spore den, for at sætte over Sletten i Spidsen for mine titusinde Ryttere, da Zaraph næsten med ungdommelig Smidighed løb hen til min Fod, omfavnede den og sagde: „Høvding, De har været ædelmodig mod den Overvundne, og den Fangnes Sorger skulle aldrig falde i Taarer af fordoblet Kummer paa Deres Hoved. Hør mig da for den sidste Gang. Udgyd ikke een Draabe af hebraisk Blod. Raad Deres Konge som De vil, had, foragt og bespot Oprøret som De vil, men atter siger jeg Dem, lad aldrig Deres Sværd blive farvet med een Draabe af hebraisk Blod. Der er en Undergjerningsmand iblandt dem. Han har seet Syner, saadanne, som bleve viste for mine Fædres store Pilegrim. Han har været, hvor ingen anden Mand kunde sætte sin Fod og leve. Han har vandret i Ilden ufortæret, ligesom Hebræerne have vandret paa Trængslernes Gløder og dog leve. Han kommer alene, men han kommer med mere end Armeer. Hans Styrke er paa Grund af hans Alder som Barndommens Svaghed, men Throners Styrke vil ikke bestaae for ham. Han kommer uden Sølv og Guld, men Ægyptens Sølv og Guld vil være for ham som Støvet, han træder paa med sine Fødder. Han kommer uden Spyd og uden Skjold paa sit Bryst, men Ægyptens Hærskarer, Erobrerne af Bjergene, Ørkenen og Oceanet, ville være for ham som Bjergenes Tjørn for Lynilden, som Ørkenens Sand for Hvirvelvinden, og som Havskummet for Stormen."

Hans Ord udtaltes med inderlig Oprigtighed, som sank dybt i mit Hjerte. Men dette var ikke Tiden for en ægyptisk Kriger at betænke sig. De glimrende Esquadroner af den kongelige Garde passerede nu forbi mig — et prægtigt Syn. Alle menneskelige Følelser, undtagen Ærens, qvaltes ved Synet af de glindsende Rustninger og de flagrende Dragebannere. Jeg var ganske og aldeles Kriger igjen. Jeg gav Commando-Ordet: „Fremad!" hvilket gjentoges af titusinde Røster; og givende min Ganger Tøilerne brusede vi frem ligesom en vældig Vandmasse, der, styrtende ned fra en Høide i Dybet, danner et Vandfald, pragtfuld og uimodstaaeligt.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 169.)

Søndag den 20de blev af vort Selskab hovedsageligen tilbragt ved Adam-ondi-Ahman; men henad Aftenen nedtog vi vore Telte og reiste omtrent 6 Mile nordpaa og leirede os for Natten i Selskab med Dommer Morin og Følge, som ogsaa reiste nordefter.

Mandag den 21de. I Morges, efter at vi havde afstukket nogle Nedsættelsespladse paa dette Sted, som er i det 61de Township, Ordningsnummerne 27 og 28, vendte vi tilbage til Robinsons Grove, omtrent 2 Mile, for at sikkre os noget Land nær Grand River, som vi passerede den foregaaende Dag; og da jeg fandt en Feiltagelse i den forrige Opmaaling, sendte jeg Landmaaleren en 5 a 6 Mile sydligere for at faae en correkt Linie, medens Nogle af os bleve igjen for at anskaffe Vand for Leiren.

Om Aftenen sammenkaldte jeg et Raad af Brødrene for at faae at vide, om det var Viisdom strax at gaae ind i det nordlige County, eller blive her og i Omegnen for at sikkre sig Land ved Grand River osv. Brødrene udtalte frit deres Mening desangaaende, da jeg fremsatte for Raadet, at jeg følte mig tilskyndet til at blive og sikkre os alt Landet nærved, som ikke er sikkret mellem dette Sted og Far West, især ved Grand River. Præsident Rigdon stemte overeens deri, og Raadet voterede eenstemmigen for, at vi skulde sikkre os Land ved Grand River og mellem dette Sted og Far West.

Ældsterne Kimball og Hyde ankom til Kirtland fra England.

Tirsdag den 22de. Præsident Rigdon gik ud med et Følge og udvalgte nogle af de bedste Nedsættelsespladse i Countiet, og vendte tilbage med en god Rapport om det Nabolav og de værdifulde Nedsættelsespladse, som kunde sikkres. Jeg fulgte med Expeditionen et Stykke, og vendte tilbage for at slaae Leir i Robinsons Grove, og gik derfra vestover for at erholde noget Vildt til vor Proviantering. Vi opdagede nogle gamle Mindesmærker omtrent een Miil vestenfor Leiren, bestaaende af store Steenhobe, som synligen havde været opstablede i en fiirkantet Form, endskjøndt de vare noget forandrede og ødelagte i Tidens Løb af Uveir. Disse Høie vare sandsynligviis ophobede af Landets Urindvaanere for at skjule Skatte. Vi vendte tilbage uden noget Vildt.

Onsdag den 23de. Vi reiste Alle østover for at afstikke Land og sikkre et Claim ved Grove Creek og nær Staden Adam-ondi-Ahman. Henad Aftenen ledsagede jeg Ældste Rigdon til Oberst Wights, Resten af Selskabet vendte tilbage til deres Telte.

Torsdag den 24de. Idag Morges vendte Expeditionen tilbage til Grove Creek for at fuldende Opmaalingen, ledsaget af Præsident Rigdon og Oberst Wight, og jeg vendte tilbage til Far West.

Fredag den 25de. Expeditionen satte op ad Floden og gjorde nogle Opmaalinger. Om Eftermiddagen nedtog de deres Telte og drog til Oberst Wight's.

Løverdag den 26de. De opmaalede Landet paa den anden Side af Floden ligeoverfor Adam-ondi-Ahman.

Søndag den 27de tilbragte de hos Oberst Wight.

Mandag den 28de. Expeditionen brød op for at begive sig hjem til Far West, som jeg forlod den samme Dag i Selskab med Broder Hyrum Smith og 15 eller 16 Andre for at udsøge Nedsættelsespladse i

Nord, og omtrent ved Middagstid mødte vi Præsident Rigdon og hans Følge, dragende til Staden, som de ogsaa naaede den samme Aften.

Præsident Hyrum Smith vendte tilbage til Far West den 30te og jeg den 1ste Juni paa Grund af Familieanliggender, thi en Søn var mig født.

Mandag den 4de Juni. Jeg forlod Far West tilligemed Præsident Rigdon, min Broder Hyrum og Andre for at drage til Adam-ondi-Ahman, og hvilede Natten over hos Broder Moses Daileys; og om Morgenen den 5te begave vi os til Oberst Lyman Wights i Regnet. Vi fortsatte med at opmaale, bygge Huse osv., Dag efter Dag, i mange Dage, indtil Landmaaleren var færdig med Stadens Grund.

Mandag den 11te Juni. Præsident Joseph Fielding blev ægteviet til Hannah Greenwood i Preston i England.

Den 16de Juni. Min Onkel John Smith og Familie, tilligemed 6 andre Familier, ankom til Far West, Alle vare ved god Helbred og godt Mod. Jeg raadede dem til at nedsætte sig i Adam-ondi-Ahman.

Adam-ondi-Ahman, Missouri, Davies County den 28de Juni 1838. En Conference af Ældster og Medlemmer af Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke forsamledes i Dag paa dette Sted i den Hensigt at organisere denne Stav af Zion, kaldet Adam-ondi-Ahman.

Forsamlingen mødte Kl. 10 Form. i Lunden i Nærheden af Ældste Lyman Wights Huus.

Præsident Joseph Smith, junior, kaldtes til at præsidere og forklarede Hensigten af Mødet, som var at organisere et Præsidentskab og Høi-Raad til at præsidere over denne Stav af Zion og varetage Kirkens Anliggender i Davies County.

Det blev derpaa foreslaaet, understøttet og vedtaget ved Forsamlingens eenstemmige Votum, at Præsident John Smith skulde forrette som Præsident over Staven Adam-ondi-Ahman.

Reynolds Cahoon blev eenstemmigen valgt til første og Lyman Wight til anden Raadgiver.

Efter Bøn ordinerede Præsidenterne Ældste Wight til anden medhjælpende Raadgiver.

Vinson Knight blev valgt til forrettende Biskop pro tempore ved Forsamlingens eenstemmige Votum.

Præsident John Smith gik derpaa over til at organisere Høi-Raadet. Raadsmedlemmerne bleve valgte i følgende Orden ved eenstemmigt Votum: 1) John Lemon; 2) Daniel Stanton; 3) Mayhew Hillman; 4) Daniel Carter; 5) Isaac Perry; 6) Harrison Sagers; 7) Alanson Brown; 8) Thomas Gordon; 9) Lorenzo D. Barnes; 10) George A. Smith; 11) Harvey Olmstead; 12) Ezra Thayer.

Efter Ordinationen af Raadsmedlemmerne, som ikke tilforn vare blevne ordinerede til Overpræstedømmet, gjorde Præsident Joseph Smith, junior, nogle belærende Bemærkninger for Præsidenterne og Raadsmedlemmerne, idet han underviste dem om deres Kalds Pligter og Ansvaret af deres Stillinger, og formanede dem til at være forsigtige og betænksomme i alle deres Raad, og at være omhyggelige og handle i Retfærdighed i alle Ting.

Præsident John Smith, R. Cahoon og L. Wight gjorde siden nogle Bemærkninger.

Lorenzo D. Barnes blev eenstemmigen valgt til Skriver for Raadet og Staven, og efter at den velbekjendte Hymne Adam-ondi-Ahman var sungen, sluttedes Forsamlingen med Bøn af Præsident Cahoon og Velsignelse af Præs. Joseph Smith, jun.

Lorenzo D. Barnes,
Isaac Perry,
Skrivere.

Adam-ondi-Ahman ligger paa den nordlige Side af Grand River i Davies County, Missouri, omtrent 25 engl. Mile nordenfor Far West. Den har en smuk Beliggenhed paa et ophøiet Sted, overskuende Floden og Landet rundt omkring, og er derfor saa sund som nogen Deel af de Forenede Stater.

I Dag blev Victoria kronet som Dronning af England.

Den 4de Juli blev tilbragt med at feire de Forenede Staters Uafhængighed, ogsaa erklærede de Hellige sig uafhængige af alle Pøbelskarer og disses Forfølgelser, som vare blevne dem paaførte Gang efter Gang, indtil de ikke kunde taale det længere; idet de havde været drevne fra deres Hjem af ubarmhjertige Pøbelhobe og Sandhedens Fjender, deres Eiendom beslaglagt, deres Liv udsatte for Fare, og deres Alt givet til Priis ved en saa barbarisk Fremgangsmaade. Paa denne Dag lagdes ogsaa Hjørnestenene til Herrens Huus, overeensstemmende med Herrens Befaling, der gaves os den 26de April 1838.

Joseph Smith junior var Dagens Præsident, Hyrum Smith Vicepræsident, Sidney Rigdon Taler, Reynolds Cahoon Overmarschal og George W. Robinson Skriver.

Dagens Orden var prægtig. Processionen begyndte at opstille sig Kl. 10 Form. i føgende Orden: 1) Infanteriet; 2) Kirkens Patriarker, Præsidenten, Vicepræsidenten og Taleren, Stavens tolv Præsidenter og Hoi-Raad, Biskoppen og Raad, Architecterne, Herrer og Damer, og tilsidst Cavalleriet. Processionen var stor, drog frem efter Musik og dannede en Kreds omkring Udgravningen med Damerne i Fronten, hvorpaa den sydlige Hjørnesteen af Herrens Huus i Far West, Missouri, lagdes af Stavens Præsidenter, assisterede af tolv Mænd; den nordvestlige Hjørnesteen af Biskoppen, assisteret af tolv Mænd; og den nordostlige Hjørnesteen af Lærernes Præsidenter, assisterede af tolv Mænd. Dette Huus skal blive 110 Fod langt og 80 Fod bredt. Præsident Rigdon holdt derpaa Talen, efter hvis Slutning raabtes „Hosianna," og en Hymne, componeret for Tilfældet af Levi Hancock, blev sungen af Salomon Hancock. Den fuldkomneste Orden herskede hele Dagen.

De 70 forsamlede sig i Herrens Huus i Kirtland den 6te Marts for at udfinde den bedste Maade, hvorpaa de kunde flytte deres Qvorum til Missouri efter Aabenbaringerne; og den 10de blev det tilkjendegivet ved Syn og Propheti, at de skulde drage op, ordnede i en Leir, og opslaae deres Telte underveis.

Den 13de antoge de en Forordning og Love til at regjeres efter paa deres Reise, og 175 Brødre undertegnede samme.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Søulykker i Aaret 1858. Man har beregnet, at ialt 30,000 Handelsskibe af forskjellig Størrelse og Nationalitet have været i Fart i Aaret 1858. Af dette Antal Fartøier ere 3,073 gaaede tabte, vel ikke saaledes, at Ladning og Liv

derved bestandig ere tilsatte, men idetmindste ere selve Fartøierne ved Skibbrud, Paaseiling, Brand eller paa anden Maade blevne ødelagte eller ubrugbare. Det er en forfærdelig Tiende Havet tager. Tiende er her ikke engang det rette Ord, thi, som man seer, overstiger Forholdet 10 pCt. Vi meddele her en Oversigt over Tabene siden 1852:

1852	forliste	1850	Fartøier
1853	—	1610	—
1854	—	2120	—
1855	—	2000	—
1856	—	2130	—
1857	—	2230	—
1858	—	3073	—

Man seer heraf, at Aaret 1858 har været usædvanligt ulykkebringende, hvilket især gjælder om Maanederne November og December, og baade Sømænd og Assurandører, for hvem enhver Storm er det Samme som en Udbetaling, forsikkre, at intet af de sidste 22 Aar har været saa riigt paa Søulykker som dette. Vi have ikke seet nogen særskilt Opgivelse af de Ulykker, hvorved Fartøier ere forgaaede med Mand og Muus, og endnu mindre nogen Fortegnelse over de Menneskeliv, som have fundet en Grav i Havets Skjød, hvilket dog var af stor Interesse at kjende; men blandt det store Totalantal af 3073 forliste Skibe finde vi 151, om hvilke man „ikke har erholdt nogen Underretning," et formildende Udtryk for, at de ere begravede i Bølgerne. 72 Skibe ere ødelagte ved Brand; ved Paaseiling og Sammenstød i rum Sø ere 88 forulykkede og ialt have 1000 Tilfælde af denne Slags fundet Sted i afvigte Aar, medens der for Aaret 1853 kun regnedes 588. Af Dampskibe ere ialt 113 forulykkede.

Ildebrand. En voldsom Ildebrand har ødelagt Kornmagasinerne i Vincennes i Frankrig. Tabet anslaaes til 200,000 Francs.

Liberalitet af Fyrster. Storhertugen af Toskana i Italien skal have til Hensigt at skjænke sine Undersaatter en frisindet Forfatning. Den russiske Storfyrstinde Helena, Keiserens Tante, har den 1ste Januar skjænket samtlige Bønder paa sine Godser Friheden under de gunstigste Betingelser.

3000 Druknede. Fra Taganrog ved det azovske Hav i Rusland meldes om en stor Ulykke, som har fundet Sted der. Lokkede af den milde Temperatur og en klar, skyfri Himmel, begave henved 3000 Mennesker, ledsagede af Fiskere, sig ud paa Isen for at fiske — en Beskjæftigelse, der fra Arilds Tid har været en Yndlingsforneielse for Unge og Gamle, Rige og Fattige. Luften vedblev at være saa smuk og klar, at den store Hob bestandig vovede sig længere frem i Haab om et riigt Bytte. Pludselig reiste der sig en luun Østenvind, der stedse blev heftigere, hvirvlede store Masser af løs Snee i Veiret og tilsidst sønderbrød Isen ved Land, saa at de vide Iismarker inden kort Tid zittrede og bævede, brast hist og her, indtil endelig den ulykkelige Masse, forladt og afskaaren fra al Redning, drev ud imod det brusende Hav. Inden to Timer vare forløbne kunde man fra Land ikke mere opdage noget Tegn paa Liv fra Havfladen. Den følgende Dag drev en Iisflagge op paa Kysten, hvorpaa man fandt fem af de Ulykkelige, de tre døde og de to stivnede af Kulde. De Sidstnævnte, en gammel Mand og en Pige, lykkedes det at bringe tillive; Pigen døde imidlertid efter faa Timer, hvorimod Oldingen er bleven restitueret, men har, som en

Følge af Skrækken, mistet Talens Brug. Man har af ham faaet en skriftlig Meddelelse om det i hiin Nat Oplevede, der langt overgaaer Alt, hvad man hidtil har oplevet, i Rædsomhed. Antallet af dem, der fandt deres Grav i Bølgerne, beløber sig til 3000.

Krigsrustningerne fortsættes med Iver. I Frankrig skal der dannes en Avantgarde af Zuaver og algierske Tirailleurer; og man hverver baade i Algier og Frankrig. Alt indrettes paa at kunne rykke i Marken til April med 120,000 Mand; og paa alle Havnepladse bygges Kanonbaade til Troppernes Landsætning. Krigsflaaden bestaaer nu af 435 Skibe, nemlig: 151 Skrue-Dampskibe, 123 Hjul-Dampskibe og 161 Seilskibe. I Marseille er der organiseret et Feldtlazareth for titusinde Syge. Østerrig fortsætter ogsaa med sine Rustninger, istandsætter Befæstninger og afsender Tropper til Mailand, hvor der nu er over 100,000 Mand. I de italienske Stater er Stemningen fremdeles krigersk, og der hverves Tropper i alle Egne for Sardinien. I England androg Marinebudgettet paa at forøge Flaaden med 26 Skibe, og Bemandingen med 3000 Mand. Forøgelsen af Udgifterne derved anslaaes til 1 Million Lstrl. (omtrent 9 Millioner Rdlr. Danst). Times erklærer, at England bør ruste sig, for ikke at staae værgeløs, naar hele Europa er under Vaaben.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	74	2	7
P. C. Rønnow, Fyen	11	2	2
I. Fagerberg, Skaane	135	"	"
P. Nielsen, Fredericia	30	"	"
P. Pedersen, Lolland	19	4	7
H. Jensen, Skive	3	4	1
L. C. Geertsen, Aarhuus	34	"	"
Summa	308	1	1

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.